

Õuemängud kogu perele

INDREK SAARMETS

Kas kaasaegsed õuemängud võiksid leevendada laste arvutihullust?

Tänapäeva vanaemad-vanaisad mäletavad aegu, kus lapsed igal vabal hetkel õue jooksid ja naabrilastega kõiksugu uka-uka ja keerukuju mängisid. Nüüd põrnitsevad lapsed üksinda toas arvutiekraani, aken kõvasti kinni.

Kas tänapäevased õuemängud võiksid pakkuda toasistumisele alternatiivi?

Natuke vana, natuke uut

Tunnistan, et mu silm löi uute mängude peale sarama ühel rahvaspordiüritusel. Seal püüdsid lapsed suuri värvilisi kalu. Mäletan lapsepõlvest analoogset magnetõngedega mängu, ainult lauamängu formaadis.

Veel hakkasid silma suured malenupud pea ruutmeetrisel väljal. Küsisin järele: kuninga kõrgus 23 cm, ettur 10 cm.

Tänapäevaste õuemängude asjatundja Sten Öitspuu tunnistab, et osa mängu ongi meile lapsepõlvest tuttavad, n-ö klassika, ainult et uue disainiga ja suuremal kujul, nii et neid saab õues värskes õhus mängida.

Rõnga täpsusvise.

“Kaasaegsed õuemängud üritavad lapse saada uuesti õue mängima, pakkudes neile rõõmu nii teada-tuntud mängude kui ka mõnevõrra uuenduslike õuemängude kaudu,” räägib Sten.

Õuemängude seltskond pole käed rüpes oodanud, millal neid netivarustest üles leitakse, vaid käinud lasteaedades ja koolides mudilastega mängu läbi proovimas.

Purgi täpsusvise.

“Ainuke võorastus, mis tekkis, oli uute saabunud inimeste vastu, aga kui mäng hoo sisse sai, ei paistnud sellel otsa ega äärt,” tunnistab Sten.

Õuemängude juures on tore ka see, et need ei küsi vanust. Suveõhtul peetaval grillipeol viskavad suuremadki-kui-laps-peolised hea meelega täpsust või liigutavad malenuppe. Võib ka seada reegli, et kes pihta ei saa, see järgmist õlut ei võta.

Kõhupall.

Minigolf.